

Příloha č. 1: Text písně **Dezorient Express**

Dva tisíce ted'...

Raz, dva, tři, ted'...

Jou, ať vyrazím, kam chci, je to čím dál víc to samý.

(Co nějaký nový pecky, Dephski, už jsme nedočkavý?)

Hm, jasný, makáme na tom celý žhavý.

Když to nebude hot, bude to faja, to je daný.

Jen co dobalím todleto brko, jdu hnedka na to.

(Takže kdy?) Už brzo, mám fofr, nestíhám to.

Hned zítra na to vlítnem. (Leda prd, znám to.)

Pravda, málokdo se umí ztratit jako Kato.

Čas letí jako blázen a já to pořád nezvedám.

Kdekdo mě hledá, kde se dá. (Bordel je to, hovno kapela!)

Klid né more, nesmrtelná klasika.

Nemáme mnoho taktů, přesto je to muzika.

A co na tom, že si s náma dvěma čas zrovna netiká.

Né že si zrovna málo neřikám, že se na to já blb nevyseru.

Jenže to si nevyberu: Buď se ted' kousnu, nebo už se k činu neproberu.

Tvůrčí krize, ryze jako svině.

A tisíckrát si můžu říct, že už se musím konečně sebrat.

Jenže mě to přešlo tolikrát, že už si připadám jak zebra.

Ref.

Nic není jedno, ale jedno je jistý,

naše úmysly byly vždycky, narozdíl od nás, čistý.

(Dezorient Express.)

Už žádný vyjetý koleje.

Kdekdo nahoře, a pak zas dole je, ne?

Máte někdo dvacku, nebo kilo?

To by bylo, aby se ti to jednou dvakrát nevrátilo.

Co bylo, bylo, zaplat' pánbůh.

Ještě pořád žiju, i když občas na dluh.

A u mýho konta zvolna roste fronta.
Exekutoři si mě podávaj jako jointa – full contact!
Kam se podívám, tam hořej termíny.
Všechno je jinak dřív, než stihnu zavřít noviny.
A všechno má svý roviny, už se trochu ztrácím,
ale nepodlívám panice, najdu se jako vždycky v práci.
Jenže kdo ví – známe svý: MCs jsou zevláci.
No co, vždyť je to jedno, stejně doteď HDP splácím.
Ledy sice zvolna tají, akorát jsem se nechal založit už tolikrát,
že budu mít problém se najít.
Takže na co ses to ptal?
Jo, nový pecky.
Co na to říct?
Zkrátka zatím nic.
Už je to ale blízko, cejtím to – věř mi!
Zatím ale můžeš skočit na bar
pro nějaký pětky.
Na jednu, dvě hry,
dva drinky či tři a bongo...
Víš co, naše parta hraje čistě,
máme jen drobet punkový kombo!

Ref.

Nic není jedno, ale jedno je jistý,
naše úmysly byly vždycky, narozdíl od nás, čistý.
(Dezorient Express.)
Už žádný vyjetý koleje
Kdekdo nahoře, a pak zas dole je, ne?

Hej, nenechám se vykolejit.
A občas sebe sama seru,
jak se ve všem pořád vrtám.
Hledám, zkouším, porovnávám, škrťám.
Něco nechám, něco zmačkám a vyhodím –

stejně to ráno zase z koše vylovím.

Jsem prostě ten typ, se kterým nic není na krátko.

Dej mi vyřezat totem, mě zbyde tak akorát párátko.

Místo kánoe, vytáhnu z vody leda trsátko.

A ze všech trpaslíků, který jsem kdy měl,
je dneska all-star team NBL.

Holt hell.

Zkrátka ideální partie pro přítomné dámy:

Jste zvány na tour de bary, u sklenky spřádat plány.

To mi šlo vždycky, teoreticky jsem toho dokázal už tolik,
prakticky jsem ale pořád jenom alkoholik,
zbouranej už hafo let jak Berlínská zeď.

Takže kdo neviděl svět, šanci má právě teď!

Všichni sem!

Vyjíždí Dezorient Express.

Prago pyčo!

Nikomu nezastavujeme.

Si naskoč!

Ref.

Nic není jedno, ale jedno je jistý,
naše úmysly byly vždycky, na rozdíl od nás, čistý.

(Dezorient Express.)

Už žádný vyjetý koleje.

Nic není jedno, ale jedno je jistý,
naše úmysly byly vždycky, narozdíl od nás, čistý.

(Dezorient Express.)

Kdo nahoře je, dole je, tak na tvoje!

Tak na tvoje.

Příloha č. 2: Text písně Katastrofy

Může mi někdo konečně vysvětlit, jak tomu mám šéfovat,
 když nepřemluví vlastní mozek pro mě pracovat.
 Je to tak, hrát sám se sebou šachy, to chce odvalu,
 není to tak ízy-pízy bejt imrvére na tahu,
 přijdu si jak Bubka, stojím na jedný ruce na konci dlouhý tyče
 už hezkejch pár let – no hezkejch.
 S vrtulí v prdeli a prstem v nose.
 A je to pořád dokola, jede si to po svém
 a mým jediným štěstím je Aspirin,
 a fakt, že ještě pořád nesmířím se s tím.
 Nikdy jsem nechodil daleko, abych se zmastil,
 šmelil jsem slasti, až jsem jednoho dne zjistil,
 že mám takový okno, že už není nikdo, kdo by ho zasklil,
 což by vysvětlovalo i ten průvan.
 Nejlepší bych udělal vyskočit z něj a utýct tak svojím mūrám,
 jenže kdo ví, zmizet z týhle pařby je jako skákat bungee,
 tak dlouho jsi na vážkách, až skončíš na práškách

Ref.

Můj život na kousky jsou samý katastrofy,
 zato už jsou ale vážně profi.
 Pochyb není nikdy dost,
 sázím samý boty,
 přesto nejdu nikdy domů bos.

Když jsem teda tolik nemožnej, jak to, že jsem
 24/7 na nože s fakírem?
 Čtu z každý svojí chyby jako z knihy,
 a to víš, že to není dvakrát supr čtení.
 Tak je mi nádherně, nebo je mi šoufl?
 Je víc takovejch témat, do kterejch bych si sotva troufl.
 Moje svíčka ubejvá a já jsem jeden a tisíc dva,

a přitom ani jeden není já.
Říkali, že mám naslouchat svému srdci,
a tak jsem jedno velký ufo,
mám dlouhatánskej seznam věcí, který tu chci stihnout,
který z nich maj hlavu patu a kterejm se mám vyhnout.
Začal jsem toho tolik, že už pomalu není ani kam plivnout.
Studnice poznání se tváří bezedně,
ve srovnání s tím, ale vydává svůj obsah zevně nezjevně,
i teď jako bych mluvil o mně beze mě,
chci bejt volnej jako pták,
a přitom už se pár dekad marně sbírám ze země.
Svět by měl vědět, že se z něho neposeru,
mám totiž jeho školu.
Občas to máme jako ty dva na semaforu,
neschopný zářit spolu.

Ne, nejsem workoholik, chodím k doktorovi teprv, když to bolí,
v sobě mám budík, kterej mě začne pokaždý v poslední chvíli budit.
Denně utíkám z pekla, už dávno je to rutina, ne depka.
V momentě, kdy by se i pepka klepla
se klidně zastavím a vrátím se si připálit špeka.
Čert ví proč, no tak, ať si to pro mě za mě nechá pro sebe.
Za nic neručím, dělám, co umím, a ostatní se doučím,
hlavně že neničím, snažim se tvořit, i když není čím,
každopádně vím, že poslední slovo má vždycky čin.
Stojí mi za to stát si za svým a stojím vůbec o to,
sundat si růžový brejle jenom proto,
abych si moh' jít v klidu vysrat voko?
Pravda je nevýslovná, přítomnost nemístná,
ne každá minulost je dobrá, ale budoucnost není zlá,
a skutečnost je jako tahle pecka –
trochu dlouhá a navíc chybí pointa.
Sakra, kam jsem jí jenom...?
„Hledej, šmudlo!“

Příloha č. 3: Text písně Myšlenkovéj pochod

Ref.

Že se radujem, když se lidi sejdou,
jen do rytmu se hejbou a nikam nejdou.

Aha.

Prago Union.

Raz, dva, raz, dva.

Zase padla, mejdan v čudu,
jdu a dumám kam teď půjdu.

Nevím kudy kam,
s posledním pivem se městem kolíbám jak pelikán,
postupně polykám.

Znáš to, když se takhle nad ránem domů vracíš,
spálenej jak kacír, v kapse ani halíř
a zhulils toho tolik, že teď div nekašeš hašíš.

Co neuhne, to hlavou bacíš.

Budiž, barmani s tím taky nemaj potíž –
totiž, než se jim svěříš, že jim nazaplatíš.

Tak pojď se mnou, znám místo, odkud supr svítá.

Udělám ti tam návrh, jakej se neodmítá:

jen ty, já a relativní kvanta – mantra na blunta.

Všichni končej na drogách, jen my jsme na nich začali.

Jedem svůj hassel, prázdnou kasu, všude sekery –
ale né, že bysme se z toho káceli,

ještě pořád víme dobře, kde máme svý kořeny.

Páč věci nejsou vždycky jednoduchý všecky,
stačí chvíli neposlouchat a zamotá se to jak pecky.

A to pak než rozmotáš, moh bys taky hezky
bejt mezitím už na konci cesty – což nechci.

Život je to jediný, co tu není stálý.

Einstein si to možná spočítal, ale nakreslil to Dalí.

Jezdit drožkou čtvrtí, kde ulice nemaj názvy,
glóbus má samý oceány a už dávno to nejede jenom na ideály.

Připadá mi, že jsem herec, co se ztratil ve scénáři.

Hraju vabank a pak je moje holá řít'.

Ale netočím se k ničemu zády,

to se jen tak zdá, když jdeš dál a věci, co tam dál jen stály,
se vzdálí a přemění na fraktály.

A když chci stíhat děj,

nemůžu pořád jen kopat jámy.

Co je já? Co je mi?

Je mi z toho nezřídka kdy achich ouvej.

Jakmile to chci zahamsnout,

tak hnedka všichni trouběj.

A zdravej rozum velí vystup si, řekni: 'Pá!' a jdi, couvej, nikoliv –
tak či onak udělej, co musíš, obojí je totiž OK.

Jo! Prago Pyčo. Myšlenkovej pochod.

Kdo chce jít dneska s dobou, musí si tretry about,
plivnout do dlaní, do čela posunout si klobouk.

(Jó.) Po měsíci práce pak jeden den utrácet,
postupně stát se sochou bežícího muže.

Ještě že krom prachů nejsem nikomu nic dlužen,
jsem druh člověka, co nečeká, jen co ho čeká.

S někym se bít dá s jiným musíš vyběhnout.

Co mi neseďne, zákonitě mě zvedá ze židle.

Někteří proto táhnou s přáteli za jeden Prozac.

A tak často mluvím zpatra,

ze kterýho vedou neschody.

Nikdy není nouze o blby, co jsou jen rádobý.

Jsme mistři ve stavění na cizích základech.

Máme léta praxe v těch nejblbějších nápadech,
jak jít do všeho po hlavě, ale stejně bezhlavě,
páč nemůžeš bejt v obraze, dokud nejsi párkrát pod.
Až budu mít v kolenou revma, možná začnu myslet hlavou,
říkám si každý ráno, když vyrážím za potravou,
ale vážně, žerty stranou:
Kdykoliv chci vykročit pravou,
odrazit se stejně musím levou,
kamkoliv mě můj myšlenky vedou.

Ref.

Vždycky se radujem, když se lidi sejdou,
jen do rytmu se hejbou a nikam nejdou.

Příloha č. 4: Text písně Hledám

Hledám rým, kterým bych začal tuhle sloku.

Vyřáším hledat do všech stran, ale vždycky narazím jenom na svoji vlastní stopu.

Hledám přelud, fatu morganu, holku, která mi dá zapravdu.

Hledám v sobě odvahu, ale většinou najdu jenom drzost.

Marně hledám tvrdost, no alespoň že nemusím hledat hrdost.

Hledám svoje místo, abych učinil společnosti zadost.

Používám mozek, ale nenašel jsem způsob, jak přechytračit lidskou blbost.

Hledám i ty největší maličkosti, ze kterejch mít radost.

A díky? Tak ty už dávno nehledám,

páč mě jenom voděj za nos.

Ono bejt machr na průsery stejně nikdy nestálo za moc.

Hledám trasu, po který jde se vztyčenou hlavou dojít až tam za most.

Budím se tím, že něco hledám, někdy i dvakrát za noc.

Hledám slova, protože moc často žádný nemám.

O to častějce mívám pocit, že sám nevím, co tu ještě hledám.

Říkali: „Adam, to je snílek k pohledání.“

Z iluzí jsou už dneska ale jenom mrtvolý k ohledání.

Budí to zdání, že s každým novým dnem ubejvá chuti dalšího k vstání.

A tak hledám nový výzvy, ale nacházím jenom ty k projednání,

k podání, vysvětlení nebo rovnou stání.

A marný jsou všechny moje snahy o odvolání.

Jsem odsouzenej k doživotnímu zdí přelézání.

Neustále na cvičení, zatímco válka trvá

a každá hora je furt cestou zpátky daleko víc strmá.

Hledám...

A tak zatím dál dělám, že hledám lístek, kterej nemám.

Revizor to ví, ale netuší, jak rychle běhám.

Hledám drobný do fotbálku a pak díru, kterou to tam fouknu.

Hraju za Jamajku, dědku, kdykoliv si k tomu stoupnu.
Hledám v jukeboxu muziku, která by mi koplá.
Málokdy ale najdu, a tak hledám aspoň osobu s tlačítkem, kterým by to stopla.

Hledám města, hesla, čísla, domy, jména na zvoncích.
A po kapsách zas zbytky skéra
na pořádněj štrúdl,
páč už si z toho všeho hledání připadám jak Google.
Hledám, kde se to vlastně nacházím, zatím ale pořád žádný shledání.
V hledáčku hledám cíl, ale kam zaměřím, nacházím jenom další a další věci k hledání.

Když vystřelím, málokdy něco zasáhnu.
A když jo, věř mi, kdybych bejval chtěl, v životě to netrefím.
Snažím se v tom všem najít důvod, příčinu nebo aspoň znamení.
Zatím to ale víc a víc vypadá, že to, co hledám, není vůbec tady na Zemi.
Anebo nevim.

No a tom jediným asi nikdy nepolevim.
Nezbejvá než důvěřovat svým hemisférám, i když oboum levým,
páč když se ptám, akorát si to zodpovím
Kdykoliv hledám odpověď, tak se se zlou potážu.
Jsem jenom jeden z těch, co honí ztracenou nit svojí,
abych zjistil, že jsem mezitím ztratil klubko, na který jsem myslel, že ji navážu.
Sám ve své spirále, kdo to utíká, je to čas nebo já?
Třicet let a jediný, co mám, je namále.
A tak stále dál jen hledám...